

Nieuwsbrief SR Updates - Nummer 30, 2014

Nummer 30, 2014

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:2849](#) 30-09-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:2759](#) 23-09-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:2751](#) 23-09-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:2756](#) 23-09-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:2760](#) 23-09-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:2752](#) 23-09-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:2757](#) 23-09-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:2758](#) 23-09-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:2753](#) 23-09-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:2754](#) 23-09-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:2755](#) 23-09-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:2718](#) 16-09-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:2764](#) 16-09-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:2672](#) 16-09-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:2667](#) 09-09-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:2677](#) 09-09-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:2685](#) 09-09-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:2676](#) 09-09-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:2666](#) 09-09-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:2746](#) 09-09-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:2745](#) 09-09-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:2744](#) 09-09-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:2748](#) 09-09-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:2651](#) 09-09-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:2652](#) 09-09-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:2743](#) 09-09-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:2742](#) 09-09-2014

RECHTSPRAAK

Het feit dat de termijn van berechting als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM in hoger beroep is overschreden, moet leiden tot vermindering van de opgelegde betalingsverplichting.

Het middel klaagt over het oordeel van het hof dat in een ontnemingszaak als de onderhavige, waarin de redelijke termijn is overschreden, de enkele constatering van die overschrijding het passende rechtsgevolg is van die overschrijding.

Op de gronden die zijn vermeld in HR 17 juni 2008, ECLI:NL:HR:2008:BD2578, NJ 2008/358 en waarnaar is verwezen in HR 11 februari 2014, ECLI:NL:HR:2014:296, NJ 2014/135 is het middel terecht voorgesteld.

De Hoge Raad zal de zaak om doelmatigheidsredenen zelf afdoen. In cassatie wordt ervan uitgegaan dat de termijn van berechting als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM in hoger beroep is overschreden. Dit moet leiden tot vermindering van de aan de betrokkene opgelegde betalingsverplichting van € 86.100. De Hoge Raad zal die betalingsverplichting, overeenkomstig het in HR 17 juni 2008, ECLI:NL:HR:2008:BD2578, NJ 2008/358 weergegeven uitgangspunt dat de vermindering van de betalingsverplichting wegens overschrijding van de redelijke termijn in ontnemingszaken in beginsel niet meer bedraagt dan € 5.000, verminderen met € 5.000.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de hoogte van de opgelegde betalingsverplichting ter ontneming van het wederrechtelijk verkregen voordeel, vermindert het te betalen bedrag in die zin dat de hoogte daarvan € 81.100 bedraagt en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 30-09-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:2849

Zaaknummer: 13/04447

Wetsartikelen: 6 EVRM

RECHTSPRAAK

Het oordeel van het hof dat de door de getuige in het opsporingsonderzoek afgelegde verklaring voor het bewijs kan worden gebruikt, getuigt niet van een onjuiste rechtsopvatting en is niet onbegrijpelijk.

Advocaat-generaal A.J. Machielse heeft geconcludeerd tot vernietiging van het bestreden arrest en tot terugwijzing van de zaak naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden teneinde op het bestaande hoger beroep opnieuw te worden berecht en afgedaan.

Het middel klaagt dat het hof ten onrechte de ten overstaan van de politie afgelegde verklaringen van [slachtoffer] (bewijsmiddelen 1 en 2) voor het bewijs heeft gebezigd.

Het proces-verbaal van de terechtzitting in hoger beroep houdt in dat de verdachte aldaar is verschenen en ook zijn raadvrouw aanwezig was. Het proces-verbaal houdt niet in dat aldaar door of namens de verdachte is verzocht [slachtoffer] als getuige op te roepen met het oog op het tenlastegelegde, zodat in cassatie ervan moet worden uitgegaan dat een zodanig verzoek niet is gedaan. Evenmin heeft het hof ambtshalve de oproeping van [slachtoffer] als getuige ter terechtzitting bevolen. Het oordeel van het hof dat de in het opsporingsonderzoek afgelegde verklaringen van [slachtoffer] voor het bewijs van het tenlastegelegde kunnen worden gebruikt, getuigt – mede in het licht van hetgeen hiervoor is overwogen – niet van een onjuiste rechtsopvatting en is niet onbegrijpelijk.

Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 23-09-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:2755

Zaaknummer: 13/03644

Wetsartikelen: 339 Sv

RECHTSPRAAK

Het oordeel van het hof dat de door de getuige in het opsporingsonderzoek afgelegde verklaring voor het bewijs kan worden gebruikt, getuigt niet van een onjuiste rechtsopvatting en is niet onbegrijpelijk.

Advocaat-generaal F.W. Bleichrodt heeft geconcludeerd tot vernietiging van het bestreden arrest voor zover het betreft de beslissingen ten aanzien van de onder 1 en 2 tenlastegelegde feiten en de strafoplegging, tot terugwijzing van de zaak naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Arnhem, teneinde in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw te worden berecht en afgedaan, en tot verwerping van het beroep voor het overige.

Het middel klaagt onder meer dat het hof ten onrechte de ten overstaan van de politie afgelegde verklaring van [betrokkene 1] (bewijsmiddel 5) voor het bewijs van het onder 1 en 2 tenlastegelegde heeft gebezigd.

Blijkens zijn onder 2.3 weergegeven overwegingen heeft het hof vastgesteld dat [betrokkene 1] ter terechtzitting in eerste aanleg als getuige in de zaak van de verdachte is gehoord en aldaar zijn bij de politie afgelegde, de verdachte belastende verklaring heeft gewijzigd en een op essentiële punten de verdachte ontlastende, nadere verklaring heeft afgelegd.

Hoewel, gelet op de verklaring van [betrokkene 3] (bewijsmiddel 7), zich hier niet de situatie voordoet dat de tegenover de politie afgelegde verklaring van [betrokkene 1] het enige bewijsmiddel is waaruit verdachtes betrokkenheid bij het tenlastegelegde onder 1 en 2 rechtstreeks kan volgen, moet deze zaak niettemin met zodanige situatie op één lijn worden gesteld. De onderhavige zaak wordt immers gekenmerkt door de bijzondere omstandigheid dat de verklaring van [betrokkene 3] omtrent de betrokkenheid van de verdachte bij het tenlastegelegde onder 1 en 2 uitsluitend is gebaseerd op hetgeen [betrokkene 1] hem heeft meegedeeld.

Het proces-verbaal van de terechtzitting in hoger beroep houdt in dat de verdachte aldaar is verschenen en ook zijn raadsman aanwezig was. Het proces-verbaal houdt niet in dat aldaar door of namens de verdachte is verzocht [betrokkene 1] als getuige op te roepen met het oog

op het onder 1 en 2 tenlastegelegde, zodat in cassatie ervan moet worden uitgegaan dat een zodanig verzoek niet is gedaan. Evenmin heeft het hof ambtshalve de oproeping van [betrokkene 1] als getuige ter terechtzitting bevolen. Het oordeel van het hof dat diens in het opsporingsonderzoek afgelegde verklaring voor het bewijs van het onder 1 en 2 tenlastegelegde kan worden gebruikt, getuigt – in het licht van hetgeen hiervoor is overwogen – niet van een onjuiste rechtsopvatting en is niet onbegrijpelijk.

De klacht faalt.

De verdachte bevindt zich in voorlopige hechtenis.

De Hoge Raad doet uitspraak nadat meer dan zestien maanden zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. In de omstandigheid dat de Hoge Raad eerst uitspraak kan doen nadat meer dan 28 maanden zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep, vindt de Hoge Raad aanleiding de opgelegde straf als hierna te vermelden te verminderen.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de duur van de opgelegde gevangenisstraf, vermindert deze in die zin dat deze drie jaren en zes maanden belooft en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 23-09-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:2753

Zaaknummer: 12/02258

RECHTSPRAAK

Het hof heeft miskend dat voor toepassing van de maatregel wegens ernstig gevaar voor ‘de algemene veiligheid van goederen’ als bedoeld in artikel 37a en 37b Sr meer is vereist dan ernstig gevaar voor het aantasten van het ‘ongestoorde bezit van goederen van willekeurige derden’.

Advocaat-generaal E.J. Hofstee heeft geconcludeerd tot verwerping van het beroep.

Het middel komt op tegen het oordeel van het hof dat is voldaan aan het in artikel 37a lid 1 aanhef en onder 2° Sr in verbinding met artikel 37b lid 1 Sr opgenomen criterium, te weten dat de algemene veiligheid van personen of goederen het opleggen van de maatregel van terbeschikkingstelling eist.

Het hof heeft geoordeeld dat de maatregel van tbs met dwangverpleging ook kan worden opgelegd – als aan de overige voorwaarden is voldaan – bij vermogensdelicten als de onderhavige oplichtingen. Gelet op doel en strekking van de maatregel, zoals daarvan mede blijkt uit de geschiedenis van de totstandkoming van de tbs-regeling, moet worden aangenomen dat voor toepassing van de maatregel wegens ernstig gevaar voor ‘de algemene veiligheid van goederen’ als bedoeld in artikel 37a en 37b Sr meer is vereist dan ernstig gevaar voor het aantasten van het ‘ongestoorde bezit van goederen van willekeurige derden’. Daarbij valt te denken aan gevallen waarin vermogensdelicten die geen fysieke aantasting van goederen tot gevolg hebben, de algemene veiligheid van personen ernstig in gevaar kunnen brengen, zoals bij diefstal met geweld of afpersing. Het hof heeft het vorenstaande miskend.

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak maar uitsluitend wat betreft de strafoplegging, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof 's-Hertogenbosch opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 23-09-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:2754

Zaaknummer: 12/05706

Wetsartikelen: 37a Sr en 37b Sr

RECHTSPRAAK

Het feit dat het hof het betoog van de verdachte kennelijk niet heeft opgevat als een wrakingsverzoek, is niet onbegrijpelijk.

Het middel klaagt dat het hof ten onrechte althans op onbegrijpelijke of ontoereikende gronden het voorwaardelijk gedane wrakingsverzoek van de verdachte buiten beschouwing heeft gelaten.

Het hof heeft het onder 2.2.1 weergegeven betoog van de verdachte kennelijk niet opgevat als een wrakingsverzoek, maar als een aankondiging van de verdachte dat hij, indien niet aan bepaalde voorwaarden zou worden voldaan, een wrakingsverzoek zou doen. Die uitleg is niet onbegrijpelijk. Het hof was niet gehouden nader in te gaan op die aankondiging.

Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 16-09-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:2718

Zaaknummer: 13/00732

Wetsartikelen: 513 Sv

RECHTSPRAAK

De verdachte wordt niet-ontvankelijk verklaard in zijn beroep, nu de verdachte niet binnen de bij de wet gestelde termijn bij de Hoge Raad door een raadsman een schriftuur houdende middelen van cassatie heeft doen indienen.

Nu de verdachte niet binnen de bij de wet gestelde termijn bij de Hoge Raad door een raadsman een schriftuur houdende middelen van cassatie heeft doen indienen, is niet in acht genomen het voorschrift van artikel 437 lid 2 Sv, zodat de verdachte in het beroep niet kan worden ontvangen.

De Hoge Raad verklaart de verdachte niet-ontvankelijk in het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 16-09-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:2672

Zaaknummer: 12/01257

Wetsartikelen: 437 Sv

RECHTSPRAAK

Het als bewijs bezigen van een beroep op het zwijgrecht is niet toelaatbaar.

Het middel behelst de klacht dat het hof de bewezenverklaring van het onder 2 tenlastegelegde ten onrechte mede heeft doen steunen op de omstandigheid dat de verdachte gebruik heeft gemaakt van zijn zwijgrecht.

Bij de beoordeling van de klacht moet het volgende worden vooropgesteld. De omstandigheid dat een verdachte weigert een verklaring af te leggen of een bepaalde vraag te beantwoorden kan op zichzelf, mede gelet op het bepaalde in artikel 29 lid 1 Sv, niet tot het bewijs bijdragen. Dat brengt echter niet mee dat de rechter, indien een verdachte voor een omstandigheid die op zichzelf of in samenhang met de verdere inhoud van de bewijsmiddelen beschouwd redengevend moet worden geacht voor het bewijs van het aan hem tenlastegelegde feit, geen redelijke, die redengevendheid ontzenuwende, verklaring heeft gegeven, zulks niet in zijn overwegingen omtrent het gebezigde bewijsmateriaal zou mogen betrekken (vgl. HR 3 juni 1997, ECLI:NL:HR:1997:ZD0733, NJ 1997/584).

Blijkens hetgeen onder 2.2.2 is weergegeven heeft het hof de weigering van de verdachte te verklaren over de in de bewezenverklaring vermelde auto als bewijsmiddel gebezigd. Dat is in strijd met voornoemde rechtsregel. In zoverre is de bewezenverklaring onvoldoende met redenen omkleed en slaagt het middel. Dat het hof, blijkens hetgeen onder 2.2.3 is weergegeven, de juistheid van een nadien door de verdachte afgelegde verklaring over de in de bewezenverklaring vermelde auto niet aannemelijk heeft geacht, leidt niet tot een ander oordeel.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak maar uitsluitend wat betreft de beslissingen ter zake van het onder 2 tenlastegelegde en de strafoplegging, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Amsterdam, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 16-09-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:2764

Zaaknummer: 12/05887

Wetsartikelen: 339 Sv

RECHTSPRAAK

Het hof heeft juist overwogen dat tegen de beslissing van de rechtbank over de vordering tot herroeping van de voorwaardelijke invrijheidstelling geen hoger beroep openstaat. Om die reden is ook geen cassatie mogelijk en wordt de verdachte niet-ontvankelijk verklaard in zijn beroep.

Advocaat-generaal E.J. Hofstee heeft geconcludeerd tot vernietiging van het bestreden arrest voor zover de verdachte daarbij niet-ontvankelijk is verklaard in het hoger beroep tegen de beslissing van de rechtbank, in de zaak met parketnummer 16/710907-08, op de vordering van de officier van justitie tot herroeping van de voorwaardelijke invrijheidstelling en tot zodanige op artikel 440 Sv gebaseerde beslissing als de Hoge Raad gepast zal voorkomen.

Het middel klaagt dat het hof in de zaak met parketnummer 16/710907-08 de verdachte ten onrechte niet-ontvankelijk heeft verklaard in het hoger beroep tegen de beslissing van de rechtbank op de vordering van de officier van justitie tot herroeping van de voorwaardelijke invrijheidstelling.

Het hof heeft de verdachte niet-ontvankelijk verklaard in zijn hoger beroep tegen de beslissing van de rechtbank op de vordering van de officier van justitie tot herroeping van de voorwaardelijke invrijheidstelling. Daartoe heeft het hof overwogen dat de rechtbank aan haar beslissing tot toewijzing van de vordering van de officier van justitie ten grondslag heeft gelegd dat de verdachte niet heeft voldaan aan de hem in het kader van de voorwaardelijke invrijheidsstelling gestelde bijzondere voorwaarden, en dat tegen een dergelijke beslissing geen rechtsmiddel openstaat. Die beslissing is juist. Dat brengt mee dat tegen die beslissing voor de verdachte ook geen beroep in cassatie openstaat, zodat hij in zoverre in het beroep niet kan worden ontvangen.

Het middel is uitsluitend gericht tegen de beslissing van het hof omtrent de ontvankelijkheid van de verdachte in het hoger beroep tegen de beslissing van de rechtbank in de zaak met parketnummer 16/710907-08. Nu de schriftuur voor het overige geen middelen van cassatie bevat tegen de bestreden uitspraak, is niet in acht genomen het voorschrift van artikel 437 lid 2

Sv in verbinding met artikel 511h Sv, zodat de betrokkene ook voor het overige in het beroep niet kan worden ontvangen.

De Hoge Raad verklaart de betrokkene niet-ontvankelijk in het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 09-09-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:2744

Zaaknummer: 13/03352

Wetsartikelen: 15j Sr

RECHTSPRAAK

Het oordeel van het hof dat de verdachte wettelijke rente verschuldigd is, geeft niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting.

Het middel klaagt dat het hof ten onrechte heeft beslist dat de aan de benadeelde partijen toegewezen bedragen aan materiële schadevergoeding vermeerderd worden met de wettelijke rente.

Het hof heeft beslist dat de vorderingen van de benadeelde partijen, voor zover toegewezen, vermeerderd dienen te worden met de wettelijke rente vanaf de in het arrest genoemde datum tot aan de dag der algehele voldoening. Nu de stukken van het geding niet inhouden dat de benadeelde partijen vergoeding van de wettelijke rente hebben gevorderd, heeft het hof ten onrechte beslist dat die rente vergoed moet worden (vgl. HR 11 november 2000, ECLI:NL:HR:2000:AA4262, NJ 2000/217). Het middel klaagt daarover terecht. Het bestreden arrest kan in zoverre niet in stand blijven.

Opmerking verdient het volgende. De omstandigheid dat de benadeelde partijen niet hebben gevorderd dat de wettelijke rente wordt vergoed, betekent niet dat het hof ten onrechte heeft beslist dat de op de voet van artikel 36f Sr opgelegde betalingsverplichtingen (schadevergoedingsmaatregel) vermeerderd moeten worden met de wettelijke rente. Het staat de strafrechter vrij al dan niet een schadevergoedingsmaatregel op te leggen. Indien de strafrechter de schadevergoedingsmaatregel oplegt, berekent hij het schadebedrag, waartoe de wettelijke rente behoort, naar de krachtens het Burgerlijk Wetboek geldende criteria. De wettelijke rente is ingevolge artikel 6:83 aanhef en onder b BW zonder ingebrekestelling verschuldigd vanaf het moment waarop de schade, die het gevolg is van de onrechtmatige daad van de verdachte, is ingetreden. Het oordeel van het hof dat de verdachte in het kader van de op de voet van artikel 36f Sr opgelegde betalingsverplichtingen wettelijke rente verschuldigd is, geeft daarom niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend voor zover het hof heeft beslist dat wettelijke rente vergoed moet worden over de toegewezen bedragen van de vorderingen van de benadeelde partijen en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 09-09-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:2652

Zaaknummer: 13/01257

Wetsartikelen: 36f Sr en 6:119 BW

RECHTSPRAAK

Het oordeel van het hof dat de vormverzuimen als een aanzienlijke schending van belangrijke strafvorderlijke voorschriften dienen te worden aangemerkt, is ontoereikend gemotiveerd.

Het middel komt op tegen de vrijspraak door het hof van het onder 2 tenlastegelegde en klaagt dat het oordeel van het hof dat aan de door het hof geconstateerde vormverzuimen het rechtsgevolg van bewijsuitsluiting dient te worden verbonden, ontoereikend is gemotiveerd.

Het hof heeft de vormverzuimen aangemerkt als een aanzienlijke schending van belangrijke strafvorderlijke voorschriften. Dat oordeel is echter ontoereikend gemotiveerd. Daarbij wordt in aanmerking genomen dat het hof niet kenbaar aandacht heeft besteed aan de in artikel 359a lid 2 Sv genoemde factoren, terwijl het hof niet heeft aangegeven of, en in welke mate de geschonden voorschriften strekten tot verzekering van het recht van de verdachte op een eerlijk proces, dan wel dat sprake was van een ander (strafvorderlijk) voorschrift waardoor een zeer ingrijpende inbreuk op een grondrecht van de verdachte tot toepassing van bewijsuitsluiting noopte.

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de beslissing ter zake van het onder 2 tenlastegelegde, verwijst de zaak naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Arnhem, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 09-09-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:2651

Zaaknummer: 13/00762

Wetsartikelen: 359a Sv

RECHTSPRAAK

Het oordeel van de rechtbank dat de inbeslaggenomen voorwerpen aan de verdachte zijn gaan toebehoren met het kennelijke doel de uitwinning van die voorwerpen te frustreren en dat de verdachte dat wist of had kunnen weten, is ontoereikend gemotiveerd.

Het middel klaagt dat de rechtbank bij de beoordeling van het klaagschrift een onjuiste maatstaf heeft toegepast, althans haar oordeel dat het klaagschrift ongegrond moet worden verklaard, onvoldoende heeft gemotiveerd.

Het gaat in het onderhavige geval om de vraag of voldaan is aan de in artikel 94a lid 3 Sv gestelde eisen. Daartoe is nodig dat de beklagrechter onderzoekt met inachtneming van het summiere karakter dat het onderzoek in raadkamer in een beklagprocedure kenmerkt of feiten of omstandigheden aannemelijk zijn geworden die voldoende aanwijzingen opleveren voor het oordeel dat de inbeslaggenomen voorwerpen aan de beslagene zijn gaan toebehoren met het kennelijke doel de uitwinning van die voorwerpen te frustreren en dat de beslagene dat wist of had kunnen weten.

De rechtbank heeft blijkens de weergegeven overwegingen ten aanzien van het salaris dat in de periode vanaf juni 2009 tot 31 januari 2012, uit hoofde van een arbeidsovereenkomst bij een van de coffeeshops van de verdachte [betrokkene], aan de klagster – die in die periode met [betrokkene] een relatie onderhield – is betaald, geoordeeld dat ‘van een schijnconstructie gesproken kan worden’. Voor zover de rechtbank daarmee tevens als haar oordeel tot uitdrukking heeft willen brengen dat zich hier de situatie van artikel 94a lid 3 Sv voordoet, te weten dat er voldoende aanwijzingen bestaan dat de geldbedragen die als ‘salaris’ aan de klagster zijn betaald, aan haar zijn gaan toebehoren met het kennelijke doel de uitwinning daarvan te bemoeilijken of te verhinderen en voorts, dat de klagster dit wist of redelijkerwijze kon vermoeden, is dat oordeel ontoereikend gemotiveerd. Het middel klaagt daarover terecht.

De rechtbank heeft voorts ten aanzien van de aan de klagster betaalde uitkering uit de overwaarde van de woning aan de [b straat] te [woonplaats], geoordeeld dat ‘de klagster wist, althans redelijkerwijs kon vermoeden dat de uitwinning van het geld onder [betrokkene] zou worden gefrustreerd’. Hierin ligt als oordeel van de rechtbank besloten dat er voldoende

aanwijzingen bestaan dat de uitkering aan de klagster is gaan toebehoren met het kennelijke doel de uitwinning daarvan te bemoeilijken of te verhinderen. Dit oordeel behoeft nadere motivering, nu uit de enkele vaststelling van de rechtbank dat de uitkering ‘naar het zich laat aanzien onverplicht was, althans achteraf pas in een overeenkomst is vastgelegd’, niet zonder meer volgt dat er voldoende aanwijzingen bestaan dat de betaling daarvan aan de klagster kennelijk ten doel had het bemoeilijken of verhinderen van de uitwinning van het geld onder [betrokkene]. Ook in zoverre is het middel terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden beschikking – voor zover aan zijn oordeel onderworpen – en wijst de zaak terug naar de Rechtbank Rotterdam, opdat de zaak op het bestaande klaagschrift opnieuw wordt behandeld en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 09-09-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:2746

Zaaknummer: 12/04862

Wetsartikelen: 94a Sv

RECHTSPRAAK

Het middel klaagt terecht dat de schatting van het op geld waardeerbare wederrechtelijk verkregen voordeel door het hof niet is ontleend aan wettige bewijsmiddelen.

Het middel klaagt onder meer dat de door het hof bevestigde uitspraak van de politierechter in de Rechtbank Zwolle-Lelystad niet de inhoud van de bewijsmiddelen bevat waaraan de schatting van het wederrechtelijk verkregen voordeel is ontleend.

Krachtens artikekl 511f Sv kan de schatting van het op geld waardeerbare wederrechtelijk verkregen voordeel slechts worden ontleend aan wettige bewijsmiddelen (vgl. HR 26 maart 2013, ECLI:NL:HR:2013:BV9087, NJ 2013/544). De door het hof bevestigde uitspraak, waarin in de kern niet meer wordt overwogen dan dat wordt 'uitgegaan van de uit de voorhanden zijnde bewijsmiddelen voortvloeiende – als aannemelijk aan te merken – gegevens' waarop ook een financieel rapport is gebaseerd, voldoet niet aan dit vereiste.

Voor zover het middel hierover klaagt, is het terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Arnhem, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 09-09-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:2743

Zaaknummer: 13/02960

Wetsartikelen: 511f Sv

RECHTSPRAAK

Het is aannemelijk dat de oproeping van de betrokkene om te verschijnen op de terechtzitting in hoger beroep niet in persoon is uitgereikt aan de betrokkene. Dit brengt mee dat deze oproeping niet geldig is betekend.

Het middel behelst de klacht dat het hof ten onrechte, althans onvoldoende gemotiveerd, heeft geoordeeld dat de oproeping in hoger beroep rechtsgeldig is betekend.

Namens de betrokkene is in cassatie gesteld dat de oproeping om te verschijnen op de terechtzitting in hoger beroep niet aan hem in persoon is uitgereikt en dat hij niet degene is geweest die de akte van uitreiking heeft ondertekend. Daartoe zijn onder meer een kopie van een ten name van de betrokkene gesteld, op 19 mei 2010 afgegeven identiteitsbewijs en een kopie van een ten name van de betrokkene gesteld, op 9 juli 2007 afgegeven rijbewijs overgelegd. De op dit identiteitsbewijs en rijbewijs geplaatste handtekeningen komen overeen met de handtekening die de betrokkene blijkens de daarvan opgemaakte akte heeft gezet op de uitreiking van de aanzegging als bedoeld in artikel 435 lid 1 Sv, maar niet met de handtekening die voorkomt op de akte van uitreiking van de oproeping van de betrokkene om te verschijnen op de terechtzitting in hoger beroep.

Op grond van het voorgaande acht de Hoge Raad het aannemelijk dat de oproeping van de betrokkene om te verschijnen op de terechtzitting in hoger beroep niet in persoon is uitgereikt aan de betrokkene. Dit brengt mee dat deze oproeping niet geldig is betekend.

Het middel slaagt.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en verklaart de oproeping in hoger beroep nietig.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 09-09-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:2745

Zaaknummer: 13/05123

Wetsartikelen: 586 Sv

RECHTSPRAAK

Het hof heeft, ondanks dat het zelf heeft overwogen dat het heeft volstaan met een opgave van de bewijsmiddelen, in zijn arrest ook de voor de bewezenverklaring redengevende feiten en omstandigheden vermeld.

Het middel klaagt dat het hof heeft verzuimd in zijn arrest de inhoud van de gebezigde bewijsmiddelen weer te geven.

De onder 2.2.3 weergegeven overweging in onderlinge samenhang bezien met de in de aanvulling op het verkorte arrest opgenomen bewijsmiddelen – waaronder de door het hof weergegeven verklaring van de verdachte – bevatten tezamen de voor de bewezenverklaring redengevende feiten en omstandigheden en een opgave van de wettige bewijsmiddelen waaraan die feiten en omstandigheden zijn ontleend. Dat het hof onder verwijzing naar artikel 359 lid 3 tweede volzin Sv heeft overwogen dat het heeft volstaan met een opgave van de bewijsmiddelen, doet daaraan niet af.

Het middel mist dus feitelijke grondslag en kan derhalve niet tot cassatie leiden.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 09-09-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:2742

Zaaknummer: 13/02959

Wetsartikelen: 359 Sv

RECHTSPRAAK

***Nu de klager zijn inbeslaggenomen auto reeds heeft teruggekregen,
wordt hij bij gebrek aan belang niet-ontvankelijk verklaard.***

De rechtbank heeft bij beschikking van 5 november 2013 het klaagschrift van de klager strekkende tot teruggave van een onder hem inbeslaggenomen personenauto met het Duitse kenteken [001], ongegrond verklaard. Uit door de advocaat-generaal ingewonnen inlichtingen, zoals in de conclusie vermeld, blijkt dat de personenauto op 14 januari 2014 is teruggegeven aan de klager. Dit betekent dat de klager geen belang meer heeft bij het beroep tegen de beschikking van de rechtbank zodat hij daarin niet-ontvankelijk moet worden verklaard.

De Hoge Raad verklaart de klager niet-ontvankelijk in het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 09-09-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:2748

Zaaknummer: 13/05740

Wetsartikelen: 116 Sv

RECHTSPRAAK

Gelet op het feit dat de bewezenverklaring slechts kan volgen uit de verklaring van één getuige, is de bewezenverklaring niet naar de eis der wet met redenen omkleed.

Het middel klaagt over de motivering van het in de zaak met parketnummer 03-107506-10 onder 3 bewezenverklaarde.

Volgens artikel 342 lid 2 Sv kan het bewijs dat de verdachte het tenlastegelegde feit heeft begaan, door de rechter niet uitsluitend worden aangenomen op de verklaring van één getuige. Gelet hierop en in aanmerking genomen dat de bewezenverklaring onder 3 slechts kan volgen uit de verklaring van de aangever [betrokkene 1] (bewijsmiddel 11) is de bewezenverklaring niet naar de eis der wet met redenen omkleed.

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak maar uitsluitend wat betreft de beslissingen ter zake van het in de zaak met parketnummer 03-107506-10 onder 3 tenlastegelegde en de strafoplegging, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof 's-Hertogenbosch, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 09-09-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:2685

Zaaknummer: 13/02305

Wetsartikelen: 342 Sv

RECHTSPRAAK

De door het hof bewezenverklarde mishandeling is niet naar de eis der wet met redenen omkleed, nu uit de bewijsvoering van het hof niet kan worden afgeleid dat de slachtoffers van de gedragingen van de verdachte pijn hebben ondervonden.

Het middel klaagt dat het hof ten onrechte, althans ontoereikend gemotiveerd, heeft geoordeeld dat [betrokkene 1] en [betrokkene 2] pijn hebben ondervonden doordat ze door de verdachte in het water zijn geduwd.

Uit de door het hof gebezigde bewijsvoering kan worden afgeleid dat de verdachte bij [betrokkene 1] en [betrokkene 2] zo een onlust veroorzakende gewaarwording heeft veroorzaakt door hen in het water te duwen, doch dit is niet tenlastegelegd. Dat zij – zoals wel is tenlastegelegd en bewezenverklaard – door die gedraging van de verdachte pijn hebben ondervonden, kan uit de bewijsvoering van het hof echter niet worden afgeleid. De bewezenverklaring is dus in dit opzicht niet naar de eis der wet met redenen omkleed.

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak maar uitsluitend wat betreft de beslissingen ter zake van het onder 1 en 3 tenlastegelegde alsmede de strafoplegging, waaronder begrepen de beslissingen omtrent de vorderingen van de benadeelde partijen, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Leeuwarden, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 09-09-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:2677

Zaaknummer: 13/02156

Wetsartikelen: 300 Sr

RECHTSPRAAK

Het oordeel van het hof dat de appèldagvaarding rechtsgeldig is, is ontoereikend gemotiveerd, nu nergens uit blijkt dat de dagvaarding naar het buitenlandse adres van verdachte is verstuurd.

Het middel klaagt over het oordeel van het hof dat de appèldagvaarding geldig is betekend. Het betoogt daartoe dat niet blijkt dat die dagvaarding naar het van de verdachte bekende adres in het buitenland is verzonden.

Uit de onder 2.2.2 weergegeven stukken moet worden afgeleid dat de verdachte ten tijde van het betekenen van de dagvaarding in hoger beroep niet was gedetineerd noch dat van hem een feitelijke woon- of verblijfplaats in Nederland maar wel een adres in het buitenland bekend was. Noch de hierboven genoemde akte van uitreiking, noch enig ander gedingstuk houdt evenwel in dat de dagvaarding in hoger beroep naar voornoemd adres van de verdachte in het buitenland is verzonden. Gelet hierop is het oordeel van het hof dat de appèldagvaarding rechtsgeldig is betekend niet toereikend gemotiveerd. De Hoge Raad zal deze dagvaarding om doelmatigheidsredenen nietig verklaren.

Het middel is dus in zoverre terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en verklaart de dagvaarding in hoger beroep nietig.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 09-09-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:2676

Zaaknummer: 13/01718

Wetsartikelen: 258 Sv

RECHTSPRAAK

Het hof kon uit de feiten en omstandigheden niet zonder meer afleiden dat verdachte zijn opgegeven adres in eerste aanleg niet wenste te handhaven. Nu niet blijkt dat aan dit adres een afschrift van de appèldagvaarding is verzonden, leidt dit verzuim tot nietigheid.

Het middel klaagt over het oordeel van het hof dat verstek kon worden verleend tegen de niet-verschenen verdachte.

Uit de stukken van het geding kan niet blijken dat een afschrift van de appèldagvaarding aan dit adres is toegezonden, zodat ervan moet worden uitgegaan dat dit niet is geschied. Evenmin houden de stukken iets in waaruit kan volgen dat die verzending ingevolge artikel 588a lid 3 Sv achterwege kon blijven. Daarom had het hof ervan blijk moeten geven te hebben onderzocht of er reden was het onderzoek ter terechtzitting te schorsen teneinde de verdachte in de gelegenheid te stellen alsnog bij het onderzoek op de terechtzitting tegenwoordig te zijn. Van een zodanig onderzoek blijkt niet. Dat verzuim leidt tot nietigheid van het onderzoek ter terechtzitting in hoger beroep en de naar aanleiding daarvan gegeven uitspraak. (Vgl. HR 27 november 2012, ECLI:NL:HR:2012:BX4736, NJ 2012/695.)

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Arnhem, Militaire Kamer, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 09-09-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:2666

Zaaknummer: 13/01287

Wetsartikelen: 258 Sv

RECHTSPRAAK

Ondanks dat de verdachte bekennend heeft verklaard, kon het hof niet volstaan met een opgave van bewijsmiddelen, nu de raadsman van verdachte vrijspraak heeft bepleit.

Het middel klaagt in de eerste plaats dat de bewezenverklaring niet voldoende met redenen is omkleed.

De in het middel bedoelde klacht is terecht voorgesteld. Voor zover het hof van oordeel was dat het op de voet van artikel 359 lid 3 tweede volzin Sv kon volstaan met een opgave van het in 2.3 onder 1 vermelde proces-verbaal, zonder de inhoud van het relaas van de verbalisanten weer te geven aangezien de verdachte het gerelateerde heeft bekend, is dat oordeel onjuist, nu de raadsman van de verdachte vrijspraak heeft bepleit.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Den Haag, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 09-09-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:2667

Zaaknummer: 13/01558

Wetsartikelen: 5 WVV en 359 Sv

RECHTSPRAAK

De verdachte wordt niet-ontvankelijk verklaard in zijn beroep, nu de verdachte niet binnen de bij de wet gestelde termijn bij de Hoge Raad door een raadsman een schriftuur houdende middelen van cassatie heeft doen indienen.

Nu de verdachte niet binnen de bij de wet gestelde termijn bij de Hoge Raad door een raadsman een schriftuur houdende middelen van cassatie heeft doen indienen, is niet in acht genomen het voorschrift van artikel 437 lid 2 Sv, zodat de verdachte in het beroep niet kan worden ontvangen.

De Hoge Raad verklaart de verdachte niet-ontvankelijk in het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 23-09-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:2760

Zaaknummer: 13/05783

Wetsartikelen: 437 Sv

RECHTSPRAAK

Het hof is afgeweken van het uitdrukkelijk onderbouwd standpunt, zonder in het bijzonder de redenen op te geven die tot de afwijking hebben geleid. Dit verzuim heeft nietigheid tot gevolg.

Het middel klaagt dat het hof in strijd met artikel 359 lid 2 tweede volzin Sv heeft verzuimd in het bijzonder de redenen op te geven waarom het is afgeweken van een door de verdediging naar voren gebracht uitdrukkelijk onderbouwd standpunt dat bij de berekening van het wederrechtelijk verkregen voordeel niet van twee hennepoogsten mag worden uitgegaan.

Blijkens de onder 2.2.1 weergegeven inhoud van de pleitnota is door de raadsman van de betrokkene aangevoerd dat – gelet op de kweekcyclus – vanaf medio augustus 2010 slechts één eerdere oogst kan hebben plaatsgevonden. Het betoog van de raadsman dienaangaande kan bezwaarlijk anders worden verstaan dan als een standpunt dat betrekking heeft op de schatting en vaststelling van de omvang van het ontnemingsbedrag en dat duidelijk, door argumenten geschraagd en voorzien van een ondubbelzinnige conclusie ten overstaan van het hof naar voren is gebracht. Het hof is in zijn uitspraak, waarin niet is vermeld wanneer de hennepkwekerij is ontmanteld, afgeweken van dit uitdrukkelijk onderbouwde standpunt door op grond van de omstandigheid dat in augustus en september 2010 hennepstekken zijn geleverd, bij de berekening van het bedrag waarop het wederrechtelijk verkregen voordeel moet worden vastgesteld, uit te gaan van twee eerdere oogsten. Het hof heeft evenwel, in strijd met artikel 359 lid 2 tweede volzin Sv niet in het bijzonder de redenen opgegeven die hebben geleid tot de afwijking van voormeld uitdrukkelijk onderbouwd standpunt. Dat verzuim heeft ingevolge artikel 359 lid 8 Sv nietigheid tot gevolg.

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Arnhem, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 23-09-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:2759

Zaaknummer: 13/05941

Wetsartikelen: 359 Sv

RECHTSPRAAK

Het kennelijke oordeel van het hof dat het niet anders kan zijn dan dat de geldbedragen van enig misdrijf afkomstig waren, is niet zonder meer begrijpelijk.

Het middel klaagt dat de bewezenverklaring van het onder 7 tenlastegelegde ontoereikend is gemotiveerd.

Ten laste van de verdachte is bewezenverklaard dat hij geldbedragen heeft verworven en voorhanden heeft gehad die uit enig misdrijf afkomstig waren. Blijkens het proces-verbaal van de terechtzitting in hoger beroep van 5 april 2013 heeft de verdachte dat laatste betwist en gesteld dat het geld een legale herkomst had. Het hof heeft kennelijk geoordeeld dat het niet anders kan zijn dan dat de geldbedragen van een misdrijf afkomstig zijn geweest. Met betrekking tot de betwisting door de verdachte heeft het hof geoordeeld dat de verklaring van de verdachte dat hij het geld dat hij uitgaf in het casino verdiende door roulette te spelen, niet aannemelijk is gelet op de grote geldbedragen die de verdachte in de tenlastegelegde periode heeft uitgegeven, terwijl het een feit van algemene bekendheid is dat het spelen van roulette op de lange termijn tot meer verlies dan winst leidt. Het kennelijke oordeel van het hof dat het niet anders kan zijn dan dat de geldbedragen van enig misdrijf afkomstig waren, is, gelet op de daartoe door het hof in aanmerking genomen omstandigheden, niet zonder meer begrijpelijk. De bewezenverklaring van het onder 7 tenlastegelegde is dus ontoereikend gemotiveerd. Het middel klaagt daarover terecht.

Het middel slaagt.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak maar uitsluitend wat betreft de beslissingen ter zake van het onder 7 tenlastegelegde en de strafoplegging, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Amsterdam, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 23-09-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:2758

Zaaknummer: 13/02381

Wetsartikelen: 42obis Sr

RECHTSPRAAK

Het oordeel van het hof dat de verdachte wist dat de poedermengsels bestemd waren om cocaïne en heroïne te versnijden, is toereikend gemotiveerd.

Het eerste middel klaagt over de motivering van de bewezenverklaring.

Het oordeel van het hof dat de verdachte, die al voor zijn aanhouding op het vliegveld had begrepen dat hij 'een fout' had gemaakt, wist dat deze poedermengsels bestemd waren om een feit, bedoeld in artikel 10 lid 4 van de Opiumwet, te weten het opzettelijk bewerken van een hoeveelheid heroïne en cocaïne, voor te bereiden en/of te bevorderen, geeft niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting en is ook niet onbegrijpelijk, in aanmerking genomen dat het hof klaarblijkelijk heeft aangenomen en in de door hem vastgestelde omstandigheden heeft kunnen aannemen dat de verdachte bewust de aanmerkelijke kans heeft aanvaard dat de poedermengsels de 'illegale/criminele bestemming' van het versnijden van drugs zouden hebben. De bewezenverklaring is dan ook toereikend gemotiveerd.

Het middel faalt.

Het tweede middel klaagt dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM in de cassatiefase is overschreden omdat de stukken te laat door het hof zijn ingezonden.

Het middel is gegrond. Dit moet leiden tot vermindering van de aan de verdachte opgelegde gevangenisstraf van drie maanden.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de duur van de opgelegde gevangenisstraf, vermindert deze in die zin dat deze twee maanden en drie weken beloopt en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 23-09-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:2757

Zaaknummer: 12/05550

Wetsartikelen: 10a Ow en 359 Sv

RECHTSPRAAK

De bestreden uitspraak voldoet niet aan het vereiste dat de schatting van het op geld waardeerbare wederrechtelijk verkregen voordeel slechts ontleend kan worden aan wettige bewijsmiddelen.

Het middel klaagt dat de bestreden uitspraak niet de inhoud van de bewijsmiddelen bevat waaraan de schatting van het wederrechtelijk verkregen voordeel is ontleend.

Krachtens artikel 511f Sv kan de schatting van het op geld waardeerbare wederrechtelijk verkregen voordeel slechts worden ontleend aan wettige bewijsmiddelen (vgl. HR 26 maart 2013, ECLI:NL:HR:2013:BV9087, *NJ* 2013/544). De bestreden uitspraak – waarin in de kern niet meer wordt overwogen dan dat de betrokkene in ‘de met de onderhavige ontnemingszaak samenhangende strafzaak’ is veroordeeld ter zake van het medeplegen van witwassen van in totaal € 923.250 en dat het op geld waardeerbare wederrechtelijk verkregen voordeel op dat bedrag wordt geschat – voldoet niet aan dit vereiste.

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Amsterdam, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 23-09-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:2751

Zaaknummer: 12/01820

Wetsartikelen: 511f Sv

RECHTSPRAAK

Het oordeel van het hof dat de teelt zodanig grootschalig en professioneel was dat sprake was van handelen ‘in de uitoefening van een beroep of bedrijf’ geeft niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting en is toereikend gemotiveerd.

Het eerste middel richt zich tegen de bewezenverklaring van feit 1 voor zover inhoudende dat de verdachte heeft gehandeld in de uitoefening van een beroep of bedrijf als bedoeld in artikel 11 lid 3 Opiumwet

Het hof heeft vastgesteld ‘dat de verdachte een aanzienlijke investering heeft gedaan met de bedoeling een hennepkwekerij op te zetten waarmee verschillende keren kon worden geoogst ten behoeve van de verkoop, dat de capaciteit van de kwekerij niet gering was (716 hennepplanten), en dat het teeltproces geschiedde in afzonderlijke daarvoor ingerichte ruimtes onder gecontroleerde condities en in belangrijke mate geautomatiseerd verliep met behulp van technische middelen, kennelijk ter optimalisering van het teeltproces en minimalisering van de daarvoor van de teler vereiste inspanning’. Het hof heeft op grond van dit een en ander kennelijk geoordeeld dat de teelt zodanig grootschalig en professioneel was dat sprake was van handelen ‘in de uitoefening van een beroep of bedrijf’ in de betekenis die daaraan toekomt in artikel 11 lid 3 Opiumwet. Dat oordeel geeft niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting en is, ook in het licht van hetgeen onder 2.4 is vooropgesteld, toereikend gemotiveerd.

Het middel faalt.

Het derde middel klaagt dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM in de cassatiefase is overschreden omdat de stukken te laat door het hof zijn ingezonden.

Het middel is gegrond. Voorts doet de Hoge Raad uitspraak nadat meer dan twee jaren zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Een en ander brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM is overschreden. Dit moet leiden tot vermindering van de aan de verdachte opgelegde gevangenisstraf van vier maanden.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de duur van de opgelegde gevangenisstraf, vermindert deze in die zin dat deze drie maanden en twee weken beloopt en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 23-09-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:2756

Zaaknummer: 12/03134

Wetsartikelen: 11 Ow

RECHTSPRAAK

De redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM is overschreden omdat de stukken te laat door het hof zijn ingezonden.

Het middel klaagt dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM in de cassatiefase is overschreden omdat de stukken te laat door het hof zijn ingezonden.

Het middel is gegrond. Dit moet leiden tot vermindering van de aan de verdachte opgelegde gevangenisstraf van elf maanden, waarvan vier maanden voorwaardelijk met een proeftijd van twee jaren.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de duur van de opgelegde gevangenisstraf, vermindert deze in die zin dat deze tien maanden en twee weken, waarvan vier maanden voorwaardelijk met een proeftijd van twee jaren beloopt en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 23-09-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:2752

Zaaknummer: 13/01595

Wetsartikelen: 6 EVRM